

به نام خداوند رحمتگر مهربان

همه غذاها(ي پاك) بر بني اسرائيل حلال بود جز آنچه
اسرائيل (يعقوب)، پيش از نزول تورات بر خود تحريم
كرده بود (مانند گوشت شتر كه براي او ضرر داشت)
بگو اگر راست مي‌گوئيد تورات را بياوريد و بخوانيد (اين
نسبتهاي كه به - پيامبران پيشين مي‌دهيد حتي در تورات
تحريف شده شما نيست). (۹۳)

بنابر اين آنها كه بعد از اين به خدا دروغ مي‌بندند ستمگرند
(و از روي علم و عمد چنين مي‌كنند). (۹۴)
بگو «خدا راست گفته (و اينها در آئين پاك ابراهيم نبوده)
بنابر اين از آئين ابراهيم پيروي كنيد كه به حق گرايش
داشت و از مشركان نبود!» (۹۵)

نخستين خانه‌اي كه براي مردم (و نيايش خداوند) قرار
داده شد در سرزمين مكه است كه پر بركت و مايه هدايت
جهانيان است. (۹۶)

در آن نشانه‌هاي روشن، (از جمله) مقام ابراهيم است، و
هر كس داخل آن (خانه خدا) شود در امان خواهد بود؛ و
براي خدا بر مردم است كه آهنگ خانه (او) كنند، آنها كه
توانائي رفتن به سوي آن دارند، و هر كس كفر بورزد (و
حج را ترك كند به خود زيان رسانده)، خداوند از همه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

كُلُّ الطَّعَامِ كَانَ حَلَالًا لِّبَنِي إِسْرَائِيلَ إِلَّا مَا
حَرَّمَ إِسْرَائِيلُ عَلَى نَفْسِهِ مِنْ قَبْلِ أَنْ تُنَزَّلَ
التَّوْرَةُ قُلْ فَأْتُوا بِالتَّوْرَةِ فَاتْلُوهَا إِن كُنْتُمْ
صَادِقِينَ ﴿٩٣﴾

فَمَنْ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ
فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٩٤﴾
قُلْ صَدَقَ اللَّهُ فَاتَّبِعُوا مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا
كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٩٥﴾
إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي بِبَكَّةَ مُبَارَكًا
وَهُدًى لِّلْعَالَمِينَ ﴿٩٦﴾

فِيهِ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ مَّقَامُ إِبْرَاهِيمَ وَمَنْ دَخَلَهُ
كَانَ آمِنًا وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ
اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ
عَنِ الْعَالَمِينَ ﴿٩٧﴾

جهانیان، بینیاز است. (۹۷)

بگو: «ای اهل کتاب! چرا به آیات خدا کفر می‌ورزید؟! و

خدا گواه بر اعمالی که انجام می‌دهید!». (۹۸)

بگو: «ای اهل کتاب! چرا افرادی را که ایمان آورده‌اند،

از راه خدا باز می‌دارید، و می‌خواهید این راه را کج

سازید؟! در حالی که شما (به درستی این راه) گواه هستید؛

و خداوند از آنچه انجام می‌دهید غافل نیست. (۹۹)

ای کسانی که ایمان آورده‌اید! اگر از گروهی از اهل کتاب

(که کارشان نفاق افکنی و شعله‌ور ساختن آتش کینه و

عداوت است) اطاعت کنید شما را پس از ایمان به کفر باز

می‌گردانند. (۱۰۰)

و چگونه ممکن است شما کافر شوید با اینکه (در دامان

وحي قرار گرفته‌اید و) آیات خدا بر شما خوانده می‌شود،

و پیامبر او در میان شماست؟! (بنابراین، به خدا تمسک

جوید!) و هر کس به خدا تمسک جوید، به راه راست،

هدایت شده است. (۱۰۱)

ای کسانی که ایمان آورده‌اید! آنچنان که حق تقوی و

پرهیزکاری است، از خدا بپرهیزید! و از دنیا نروید، مگر

اینکه مسلمان باشید! (باید گوهر ایمان را تا پایان عمر

حفظ کنید!) (۱۰۲)

و همگی به ریسمان خدا (قرآن و اسلام و هر گونه وسیله

ارتباط دیگر) چنگ زنید، و پراکنده نشوید! و نعمت

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ

وَاللَّهُ شَهِيدٌ عَلَىٰ مَا تَعْمَلُونَ ﴿٩٨﴾

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ

مَنْ آمَنَ تَبِعُونَهَا عِوَجًا وَأَنْتُمْ شُهَدَاءُ وَمَا اللَّهُ

بِعَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٩٩﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَطِيعُوا فَرِيقًا مِنَ الَّذِينَ

أُوتُوا الْكِتَابَ يَرُدُّوكُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ

كَافِرِينَ ﴿١٠٠﴾

وَكَيْفَ تَكْفُرُونَ وَأَنْتُمْ تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ آيَاتُ اللَّهِ

وَفِيكُمْ رَسُولُهُ وَمَنْ يَعْتَصِم بِاللَّهِ فَقَدْ هُدِيَ

إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٠١﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تُقَاتِهِ وَلَا

تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٠٢﴾

وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا وَاذْكُرُوا

نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ

قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا وَكُنْتُمْ عَلَىٰ شَفَا حُفْرَةٍ مِنَ النَّارِ فَأَنْقَذَكُمْ مِنْهَا كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٠٣﴾

(بزرگ) خدا را بر خود، به یاد آرید که چگونه دشمن یکدیگر بودید، و او میان دل‌های شما، الفت ایجاد کرد، و به برکت نعمت او، برادر شدید! و شما بر لب حفره‌ای از آتش بودید، خدا شما را از آن نجات داد؛ این چنین، خداوند آیات خود را برای شما آشکار می‌سازد، شاید هدایت شوید. (۱۰۳)

وَلْتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٠٤﴾

باید از میان شما جمعی دعوت به نیکی، و امر به معروف و نهی از منکر کنند! و آنها همان رستگارانند. (۱۰۴)

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَاخْتَلَفُوا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٠٥﴾

و مانند کسانی نباشید که پراکنده شدند و اختلاف کردند، (آن هم) پس از آنکه نشانه‌های روشن (پروردگار) به آنان رسید! و آنها عذاب عظیمی دارند. (۱۰۵)

يَوْمَ تَبْيَضُّ وُجُوهٌ وَتَسْوَدُّ وُجُوهٌ فَأَمَّا الَّذِينَ اسْوَدَّتْ وُجُوهُهُمْ أَكْفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿١٠٦﴾

(آن عذاب عظیم) روزی خواهد بود که چهره‌هایی سفید، و چهره‌هایی سیاه می‌گردد، اما آنها که صورت‌هایشان سیاه شده، (به آنها گفته می‌شود): آیا بعد از ایمان (و اخوت و برادری در سایه آن) کافر شدید؟ پس بچشید عذاب را، به سبب آنچه کفر می‌ورزیدید! (۱۰۶)

وَأَمَّا الَّذِينَ ابْيَضَّتْ وُجُوهُهُمْ فَفِي رَحْمَةِ اللَّهِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١٠٧﴾

و اما آنها که چهره‌هایشان سفید شده، در رحمت خداوند خواهند بود، و جاودانه در آن می‌مانند (۱۰۷)

تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ وَمَا اللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِّلْعَالَمِينَ ﴿١٠٨﴾

اینها آیات خدا است که به حق بر تو می‌خوانیم و خداوند (هیچگاه) ستمی برای جهانیان نمی‌خواهد. (۱۰۸)

وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِلَىٰ

و (چگونه ممکن است خدا ستم کند در حالی که) آنچه در

اللَّهُ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿١٠٩﴾

آسمانها و آنچه در زمین است مال او است و همه کارها

به سوي او باز مي‌گردد (و به فرمان او است). (١٠٩)

شما بهترين امتي بوديد که به سود انسانها آفريده شديد (چه

اينکه) امر به معروف مي‌کنيد و نهي از منکر، و به خدا

ايمان داريد، و اگر اهل کتاب (به چنين برنامه و آئين

درخشاني) ايمان آورند به سود آنها است (ولي تنها) عده

کمي از آنها با ايمانند و اکثر آنها فاسق (و خارج از

اطاعت پروردگار) مي‌باشند (١١٠)

آنها (اهل کتاب مخصوصا يهود) هرگز نمي‌توانند به شما

زيان برسانند، جز آزارهاي مختصر، و اگر با شما پيکار

کنند به شما پشت خواهند کرد (و شکست مي‌خورند)

سپس کسي آنها را ياري نمي‌کند. (١١١)

آنها هر کجا يافت شوند مهر ذلت بر آنان خورده است،

مگر با ارتباط به خدا (و تجديد نظر در روش ناپسند خود)

و (يا) با ارتباط به مردم (و وابستگي به اين و آن) و در

خشم خدا مسکن گزيده‌اند، و مهر بيچارگي بر آنها زده

شده، چرا که آنها به آيات خدا کفر مي‌ورزند و پيامبران را

به ناحق مي‌کشند اينها به خاطر آن است که گناه مي‌کنند و

(به حقوق دگران) تجاوز مي‌نمودند. (١١٢)

آنها همه يکسان نيستند، از اهل کتاب جمعيتهي هستند که

قيام (به حق و ايمان) مي‌کنند و پيوسته در اوقات شب

آيات خدا را مي‌خوانند در حالي که سجده

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ
بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ
وَلَوْ آمَنَ أَهْلُ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ مِنْهُمْ
الْمُؤْمِنُونَ وَأَكْثَرُهُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿١١٠﴾

لَنْ يَضُرُّوكُمْ إِلَّا أَذَىٰ وَإِنْ يُقَاتِلُوكُمْ يُؤْلُوكُمْ
الْأَذْبَارَ ثُمَّ لَا يُنصَرُونَ ﴿١١١﴾

ضَرَبْتُ عَلَيْهِمُ الدَّلَّةَ أَيَّنَ مَا تُقِفُوا إِلَّا بِحَبْلٍ
مِّنَ اللَّهِ وَحَبْلٍ مِّنَ النَّاسِ وَبَاءُوا بِغَضَبٍ مِّنَ
اللَّهِ وَضَرَبْتُ عَلَيْهِمُ الْمَسْكَنَةَ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ
كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ الْأَنْبِيَاءَ
بِغَيْرِ حَقِّ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا

يَعْتَدُونَ ﴿١١٢﴾

لَيْسُوا سَوَاءً مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ أُمَّةٌ قَائِمَةٌ
يَتْلُونَ آيَاتِ اللَّهِ آنَاءَ اللَّيْلِ وَهُمْ

يَسْجُدُونَ ﴿١١٣﴾

می‌نمایند. (۱۱۳)

به خدا و روز دیگر ایمان می‌آورند، امر به معروف و نهی از منکر می‌کنند و در انجام کارهای نیک بر یکدیگر سبقت می‌گیرند و آنها از صالحانند. (۱۱۴)

و آنچه از اعمال نیک انجام می‌دهند هرگز کفران نخواهد شد (و پاداش شایسته می‌بینند) و خدا از پرهیزکاران آگاه است. (۱۱۵)

کسانی که کافر شدند هرگز نمیتوانند در پناه اموال و فرزندانشان از مجازات خدا در امان بمانند و آنها اصحاب دوزخند و جاودانه در آن خواهند ماند. (۱۱۶)

آنچه آنها در این زندگی دنیا انفاق می‌کنند همانند باد سوزانی است که به زراعت قومی که بر خود ستم کرده‌اند (و در غیر محل یا وقت مناسب کشت نموده‌اند) بوزد و آنرا نابود سازد، خدا به آنها ستم نکرده بلکه آنها خودشان ستم به - خویشان کرده‌اند. (۱۱۷)

ای کسانی که ایمان آورده‌اید محرم اسراری از غیر خود انتخاب نکنید، آنها از هر گونه شر و فساد در باره شما کوتاهی نمی‌کنند، آنها دوست دارند شما در زحمت و رنج باشید (نشانه‌هایی) دشمنی از دهان آنها آشکار است و آنچه در دل پنهان دارند از آن هم مهمتر است، ما آیات (و راههای پیشگیری از شر آنها) را برای شما بیان کردیم

اگر اندیشه کنید. (۱۱۸)

يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَأْمُرُونَ
بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُسَارِعُونَ فِي
الْخَيْرَاتِ وَأُولَئِكَ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١١٤﴾
وَمَا يَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَنْ يُكْفَرُوهُ وَاللَّهُ عَلَيْهِمْ
بِالْمُتَّقِينَ ﴿١١٥﴾

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ تُغْنِي عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا
أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ
هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١١٦﴾
مَثَلُ مَا يُنْفِقُونَ فِي هَذِهِ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَثَلِ
رِيحٍ فِيهَا صِرٌّ أَصَابَتْ حَرْثَ قَوْمٍ ظَلَمُوا
أَنْفُسَهُمْ فَأَهْلَكَتُهُ وَمَا ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَلَكِنْ
أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١١٧﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا بِطَانَةً مِنْ
دُونِكُمْ لَا يَأْلُونَكُمْ خَبَالًا وَدُّوا مَا عَنِتُّمْ قَدْ
بَدَتِ الْبَغْضَاءُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ وَمَا تُخْفِي
صُدُورُهُمْ أَكْبَرُ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمْ الْآيَاتِ إِنْ كُنْتُمْ
تَعْقِلُونَ ﴿١١٨﴾

هَآ أَنْتُمْ أَوْلَاءُ تُحِبُّونَهُمْ وَلَا يُحِبُّونَكُمْ وَتُؤْمِنُونَ
بِالْكِتَابِ كُلِّهِ وَإِذَا لَقُوكُمْ قَالُوا آمَنَّا وَإِذَا خَلَوْا
عَضُّوا عَلَيْكُمُ الْأَنَامِلَ مِنَ الْعَيْظِ قُلْ مُؤْتُوا
بِعَيْظِكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ
الصُّدُورِ ﴿١١٩﴾

شما کسانی هستید که آنها را دوست می‌دارید، اما آنها شما را دوست ندارند، در حالی که شما به همه کتابهای آسمانی ایمان دارید (اما آنها به کتاب آسمانی شما ایمان ندارند) و هنگامی که شما را ملاقات می‌کنند (به دروغ) می‌گویند ایمان آورده‌ایم، اما هنگامی که تنها می‌شوند از شدت خشم بر شما سر انگشتان خود را به دندان می‌گزیند، بگو:

بمیرید با همین خشمی که دارید، خدا از (اسرار) درون

سینه‌ها آگاه است. (۱۱۹)

اگر نیکی به شما برسد ناراحت می‌شوند، و اگر حادثه ناگواری برای شما رخ دهد خوشحال می‌گردند، (اما) اگر (در برابر آنها) استقامت و پرهیزگاری پیشه کنید نقشه‌های (خانانه) آنها به شما زبانی نمی‌رساند خداوند به آنچه آنها

انجام می‌دهد (۱۲۰)

و (به یادآور) زمانی را که صبحگاهان از میان خانواده خود برای انتخاب اردوگاه جنگ برای مؤمنان، بیرون رفتی، و خداوند شنوا و دانا است (گفتگوهای مختلفی را که درباره طرح جنگ گفته می‌شد می‌شنید و اندیشه‌هایی را که بعضی در سر می‌پرورانیدند می‌دانست). (۱۲۱)
(و نیز به یادآور) زمانی را که دو طایفه از شما تصمیم گرفتند سستی نشان دهند (و از وسط راه باز گردند) و خداوند پشتیبان آنها بود (و به آنها کمک کرد که از این فکر باز گردند) و افراد با ایمان باید تنها بر خدا توکل

إِنْ تَمَسَسَكُمْ حَسَنَةٌ تَسُؤْهُمْ وَإِنْ تُصِيبَكُمْ
سَيِّئَةٌ يَفْرَحُوا بِهَا وَإِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا لَا يَضُرُّكُمْ
كَيْدُهُمْ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ
مُحِيطٌ ﴿١٢٠﴾

وَإِذْ عَدَوْتَ مِنْ أَهْلِكَ تُبَوِّئُ الْمُؤْمِنِينَ مَقَاعِدَ
لِلْقِتَالِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٢١﴾

إِذْ هَمَّتْ طَائِفَتَانِ مِنْكُمْ أَنْ تَفْشَلَا وَاللَّهُ
وَلِيُّهُمَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ
الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٢٢﴾

کنند (۱۲۲)

خداوند شما را در بدر یاری کرد (و بر دشمنان خطرناک پیروز شدید) در حالی که شما (نسبت به آنها) ناتوان بودید پس از خدا بپرهیزید (و در برابر دشمن مخالفت فرمان پیامبر نکنید) تا شکر نعمت او را بجا آورده باشید. (۱۲۳)

در آن هنگام که تو، به مؤمنان می‌گفتی آیا کافی نیست پروردگارتان شما را به - سه هزار نفر از فرشتگان که (از آسمان) فرود آیند یاری کند؟! (۱۲۴)

آری (امروز هم) اگر استقامت و تقوا پیشه کنید - و دشمن به همین زودی به سراغ شما بیاید - خداوند شما را به پنجهزار نفر از فرشتگان که نشانه‌های مخصوصی دارند مدد خواهد داد. (۱۲۵)

ولی اینها (همه) فقط برای بشارت و اطمینان خاطر شماست و گر نه پیروزی تنها از جانب خداوند توانای حکیم است. (۱۲۶)

(این وعده را که خدا به شما داده) برای این است که قسمتی از پیکر لشکر کافران را قطع کند، یا آنها را با زور ذلت باز گرداند، تا مایوس و نا امید (به وطن خود) بازگردند (۱۲۷)

هیچ گونه اختیاری (درباره عفو کافران، یا مؤمنان فراری از جنگ)، برای تو نیست مگر اینکه (خدا) بخواهد آنها را ببخشد، یا مجازات کند؛ زیرا آنها

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِبَدْرٍ وَأَنْتُمْ أَذِلَّةٌ فَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٢٣﴾

إِذْ تَقُولُ لِلْمُؤْمِنِينَ أَلَنْ يَكْفِيَكُمْ أَنْ يُمدِّدَكُم رُبُّكُمْ بِثَلَاثَةِ آلَافٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ مُنزَلِينَ ﴿١٢٤﴾

بَلَىٰ إِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا وَيَأْتُوكُم مِّن فَوْرِهِمْ هَذَا يُمدِّدَكُم رُبُّكُمْ بِخَمْسَةِ آلَافٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ مُسَوِّمِينَ ﴿١٢٥﴾

وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَىٰ لَكُمْ وَلِتَطْمَئِنَّ قُلُوبُكُم بِهِ وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿١٢٦﴾

لَيَقْطَعَ طَرَفًا مِّنَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَوْ يَكْتَسِبُهُمْ فَيَسْأَلُهُمْ خَائِبِينَ ﴿١٢٧﴾

لَيْسَ لَكَ مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ أَوْ يُعَذِّبُهُمْ فَإِنَّهُمْ ظَالِمُونَ ﴿١٢٨﴾

ستمگرند. (۱۲۸)

و آنچه در آسمانها و زمین است از آن خدا است، هر کس
را بخواهد (و شایسته بداند) می‌بخشد؛ و هر کس را
بخواهد، مجازات می‌کند؛ و خداوند آمرزنده مهربان
است. (۱۲۹)

ای کسانی که ایمان آورده‌اید! ربا (و سود پول) را چند
برابر نخورید! از خدا بپرهیزید تا رستگار شوید! (۱۳۰)

و از آتشی بپرهیزید که برای کافران آماده شده
است! (۱۳۱)

و خدا و پیامبر را اطاعت کنید، تا مشمول رحمت
شوید! (۱۳۲)

شتاب کنید برای رسیدن به آمرزش پروردگارتان؛ و
بهشتی که وسعت آن، آسمانها و زمین است؛ و برای
پرهیزگاران آماده شده است. (۱۳۳)

همانها که در توانگری و تنگدستی انفاق می‌کنند؛ و خشم
خود را فرو می‌برند؛ و از خطای مردم می‌گذرند، و خدا
نیکوکاران را دوست دارد. (۱۳۴)

و آنها که وقتی مرتکب عمل زشتی شوند، یا به خود ستم
کنند به یاد خدا می‌افتند، و برای گناهان خود طلب آمرزش
می‌کنند - و کیست جز خدا که گناهان را ببخشد؟ - و بر

گناه، اصرار نمی‌ورزند، با اینکه می‌دانند. (۱۳۵)

وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ يَغْفِرُ
لِمَن يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ غَفُورٌ
رَّحِيمٌ ﴿١٢٩﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا الرِّبَا أَضْعَافًا
مُّضَاعَفَةً وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ
تُفْلِحُونَ ﴿١٣٠﴾

وَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴿١٣١﴾

وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ
تُرْحَمُونَ ﴿١٣٢﴾

وَسَارِعُوا إِلَى مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا
السَّمَاوَاتُ وَالْأَرْضُ أُعِدَّتْ
لِلْمُتَّقِينَ ﴿١٣٣﴾

الَّذِينَ يُنْفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ وَالضَّرَّاءِ وَالْكَاطِمِينَ
الْغَيْظَ وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ وَاللَّهُ يُحِبُّ
الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣٤﴾

وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ
ذَكَرُوا اللَّهَ فَاسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ وَمَن يَغْفِرِ
الذُّنُوبَ إِلَّا اللَّهُ وَلَمْ يُصِرُّوا عَلَىٰ مَا فَعَلُوا وَهُمْ
يَعْلَمُونَ ﴿١٣٥﴾

أُولَئِكَ جَزَاؤُهُمْ مَغْفِرَةٌ مِنْ رَبِّهِمْ وَجَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَنِعْمَ أَجْرُ

الْعَامِلِينَ ﴿١٣٦﴾

قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِكُمْ سُنَنٌ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ ﴿١٣٧﴾

آنها پاداششان آمرزش پروردگار، و بهشتهایی است که از زیر (درختان) آنها نهرها جاری است، جاودانه در آن می‌مانند؛ چه نیکو است پاداش اهل عمل! (۱۳۶)

پیش از شما، سنتهایی وجود داشت (و هر قوم، طبق اعمال و صفات خود سرنوشتهایی داشتند؛ که شما نیز؛ همانند آنها دارید) پس در روی زمین، گردش کنید و ببینید سرانجام تکذیب کنندگان (آیات خدا) چگونه بود؟! (۱۳۷) این بیانی است برای عموم مردم؛ و هدایت و اندرزی

است برای پرهیزکاران! (۱۳۸) و سست نشوید! و غمگین نگردید! و شما برترید اگر ایمان داشته باشید! (۱۳۹)

اگر به شما (در میدان احد)، جراحتی رسید (و ضربهای وارد شد)، به آن جمعیت نیز (در میدان بدر)، جراحتی همانند آن وارد گردید. و ما این روزها (پیروزی و شکست) را در میان مردم می‌گردانیم؛ (- و این خاصیت زندگی جهان است -) تا افرادی که ایمان آورده‌اند شناخته شوند و خداوند از میان شما قربانیانی بگیرد، و خداوند ظالمان را دوست نمی‌دارد. (۱۴۰)

و تا خداوند افراد با ایمان را خالص گرداند (و ورزیده شوند) و کافران را تدریجا نابود سازد. (۱۴۱) آیا چنین پنداشتید که شما (تنها با ادعای ایمان) وارد بهشت خواهید شد در حالی که هنوز خداوند مجاهدان از شما و

هَذَا بَيَانٌ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةٌ

لِلْمُتَّقِينَ ﴿١٣٨﴾

وَلَا تَهْنُؤُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ

مُؤْمِنِينَ ﴿١٣٩﴾

إِنْ يَمَسُّكُمْ قَرْحٌ فَقَدْ مَسَّ الْقَوْمَ قَرْحٌ مِثْلُهُ وَتِلْكَ الْأَيَّامُ نُدَاوَاهَا بَيْنَ النَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَيَتَّخِذَ مِنْكُمْ شُهَدَاءَ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿١٤٠﴾

وَلِيُمَحِّصَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَيَمْحَقَ

الْكَافِرِينَ ﴿١٤١﴾

أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَيَعْلَمَ

الصَّابِرِينَ ﴿١٤٢﴾

صابران را مشخص نساخته است؟! (١٤٢)

و شما تمنای مرگ (و شهادت در راه خدا) را پیش از آنکه با آن روبرو شوید می‌کردید سپس آن را با چشم خود دیدید در حالی که به آن نگاه می‌کردید (و حاضر نبودید به آن تن در دهید، چقدر میان گفتار و کردار شما فاصل

است؟! (١٤٣)

محمد صلی الله علیه و آله فقط فرستاده خدا بود و پیش از او فرستادگان دیگری نیز بودند، آیا اگر او بمیرد و یا کشته شود شما به عقب بر می‌گردید؟ (و با مرگ او اسلام را رها کرده به دوران کفر و بت پرستی بازگشت خواهید کرد) و هر کس به عقب بازگردد هرگز ضرری به خدا نمی‌زند و به زودی خداوند شاکران (و استقامت کنندگان) را پاداش خواهد داد. (١٤٤)

و هیچکس جز به فرمان خدا نمی‌میرد، سرنوشتی است تعیین شده (بنابر این مرگ پیامبر با دیگران يك سنت الهی است) هر کس پاداش دنیا را بخواهد (و در زندگی خود در این راه گام بردارد) چیزی از آن به او خواهیم داد و هر کس پاداش آخرت بخواهد از آن به او می‌دهیم، و به زودی شاکران را پاداش خواهیم داد. (١٤٥)

چه بسیار پیامبرانی که مردان الهی فراوانی به همراه آنها جنگ کردند، آنها هیچگاه در برابر آنچه در راه خدا به آنها می‌رسید سست نشدند، و ناتوان نگردیدند و تن به

وَلَقَدْ كُنْتُمْ تَمَنَّوْنَ الْمَوْتَ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَلْقَوْهُ

فَقَدْ رَأَيْتُمُوهُ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴿١٤٣﴾

وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ

الرُّسُلُ أَفَإِنْ مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَى

أَعْقَابِكُمْ وَمَنْ يَنْقَلِبْ عَلَى عَقْبَيْهِ فَلَنْ يَضُرَّ

اللَّهَ شَيْئًا وَسَيَجْزِي اللَّهُ الشَّاكِرِينَ ﴿١٤٤﴾

وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تَمُوتَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ كِتَابًا

مُؤَجَّلًا وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَنْ

يُرِدْ ثَوَابَ الْآخِرَةِ نُؤْتِهِ مِنْهَا وَسَنَجْزِي

الشَّاكِرِينَ ﴿١٤٥﴾

وَكَايِنٍ مِنْ نَبِيِّ قَاتَلَ مَعَهُ رِثْيُونَ كَثِيرٌ فَمَا وَهَنُوا

لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَمَا ضَعُفُوا وَمَا

اسْتَكَانُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الصَّابِرِينَ ﴿١٤٦﴾

تسلیم ندادند و خداوند استقامت کنندگان را دوست

دارد. (۱۴۶)

سخنشان تنها این بود که: (پروردگارا گناهان ما را ببخش!

و از تندرویهای ما در کارها صرفنظر کن، قدمهای ما را

ثابت بدار، و ما را بر جمعیت کافران پیروز

بگردان! (۱۴۷)

از این رو خداوند پاداش این جهان و پاداش نیک آن جهان

را به آنها داد، و خداوند نیکوکاران را دوست

می‌دارد. (۱۴۸)

ای کسانی که ایمان آورده‌اید اگر از کسانی که کافر شده‌اند

اطاعت کنید شما را به عقب باز می‌گردانند و سرانجام

زیانکار خواهید شد. (۱۴۹)

(آنها تکیه گاه شما نیستند) بلکه تکیه گاه و سرپرست شما

خدا است و او بهترین یاوران است. (۱۵۰)

به زودی در دلهای کافران به خاطر اینکه بدون دلیل

چیزهایی را برای خدا شریک قرار دادند، رعب و ترس

می‌افکنیم و جایگاه آنها آتش است و چه بد جایگاهی است

جایگاه ستمکاران. (۱۵۱)

خداوند وعده خود را به شما (درباره پیروزی بر دشمن در

احد) راست گفت، در آن هنگام (در آغاز جنگ احد)

دشمنان را به فرمان او به قتل می‌رساندید (و این پیروزی

ادامه داشت) تا اینکه سست شدید و (بر سر رها کردن

وَمَا كَانَ قَوْلُهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا

ذُنُوبَنَا وَإِسْرَافَنَا فِي أَمْرِنَا وَثَبَّتْ أقدامَنَا

وَأَنْصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿١٤٧﴾

فَاتَاهُمُ اللَّهُ ثَوَابَ الدُّنْيَا وَحَسَنَ ثَوَابِ الْآخِرَةِ

وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٤٨﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنْ تُطِيعُوا الَّذِينَ كَفَرُوا

يُرْدُّوكُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ فَتَنْقَلِبُوا

خَاسِرِينَ ﴿١٤٩﴾

بَلِ اللَّهُ مَوْلَاكُمْ وَهُوَ خَيْرُ

النَّاصِرِينَ ﴿١٥٠﴾

سَنَلْقَىٰ فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرُّعْبَ بِمَا

أَشْرَكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ سُلْطَانًا وَمَأْوَاهُمُ

النَّارُ وَبِئْسَ مَثْوَى الظَّالِمِينَ ﴿١٥١﴾

وَلَقَدْ صَدَقَكُمُ اللَّهُ وَعْدَهُ إِذْ تَحُسُونَهُمْ بِإِذْنِهِ

حَتَّىٰ إِذَا فَشِلْتُمْ وَتَنَازَعْتُمْ فِي الْأَمْرِ وَعَصَيْتُمْ

مَنْ بَعْدَ مَا أَرَاكُمْ مَا تُحِبُّونَ مِنْكُمْ مَنْ يُرِيدُ

الدُّنْيَا وَمِنْكُمْ مَنْ يُرِيدُ الْآخِرَةَ ثُمَّ صَرَفَكُمْ

عَنْهُمْ لِيَتَّبِلِيَكُمْ وَلَقَدْ عَفَا عَنْكُمْ وَاللَّهُ ذُو
فَضْلٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٥٢﴾

سنگرها) و در کار خود به نزاع پرداختید، و بعد از آن که
آنچه را دوست می‌داشتید (از غلبه بر دشمن) به شما نشان
داد نافرمانی کردید، بعضی از شما خواهان دنیا بودند و
بعضی خواهان آخرت، سپس خداوند شما را از آنان
منصرف ساخت؛ (و پیروزی شما به شکست انجامید) تا
شما را آزمایش کند و او شما را بخشید و خداوند نسبت به
مؤمنان فضل و بخشش دارد. (١٥٢)

إِذْ تَصْعِدُونَ وَلَا تُلْوُونَ عَلَىٰ أَحَدٍ وَالرَّسُولُ
يَدْعُوكُمْ فِي أُخْرَاكُمْ فَأَتَابَكُمْ غَمًّا بِغَمٍّ لِّكَيْلًا
تَخَزِنُوا عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ وَلَا مَا أَصَابَكُمْ وَاللَّهُ
خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٥٣﴾

(به خاطر بیاورید) هنگامی که از کوه بالا می‌رفتید و
(جمعی در وسط بیابان پراکنده می‌شدید و) به عقب
ماندگان نگاه نمی‌کردید، و پیامبر از پشت سر شما را صدا
میزد، سپس اندوهها یکی پس از دیگری به سوی شما
روی آورد این به خاطر آن بود که دیگر برای از دست
رفتن (غنایم جنگی) غمگین نشوید و نه به خاطر
مصیبت‌هایی که بر شما وارد می‌گردد، و خداوند از آنچه
انجام می‌دهید آگاه است. (١٥٣)

ثُمَّ أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ بَعْدِ الْغَمِّ أَمَنَةً نُّعَاسًا
يَغْشَىٰ طَائِفَةً مِنْكُمْ وَطَائِفَةٌ قَدْ أَهَمَّتْهُمْ
أَنْفُسُهُمْ يَظُنُّونَ بِاللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ ظَنَّ الْجَاهِلِيَّةِ
يَقُولُونَ هَلْ لَنَا مِنَ الْأَمْرِ مِنْ شَيْءٍ قُلْ إِنَّ
الْأَمْرَ كُلَّهُ لِلَّهِ يُخْفُونَ فِي أَنْفُسِهِمْ مَا لَا يُبْدُونَ
لَكَ يَقُولُونَ لَوْ كَانِ لَنَا مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ مَا
قُتِلْنَا هَاهُنَا قُلْ لَوْ كُنْتُمْ فِي بُيُوتِكُمْ لَبَرَزَ

سپس به دنبال این غم و اندوه آرامشی بر شما فرستاد، این
آرامش به صورت خواب سبکی بود (که در شب بعد از
حادثه احد) جمعی از شما را فرو گرفت اما جمع دیگری
در فکر جان خویش بودند (و خواب چشمان آنها را فرا
نگرفت) آنها گمان‌هایی نادرستی درباره خدا همچون
گمان‌های دوران جاهلیت داشتند، و می‌گفتند: «آیا چیزی از
پیروزی نصیب ما می‌شود؟» بگو «همه کارها (و

الَّذِينَ كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقَتْلُ إِلَىٰ مَضَاجِعِهِمْ
وَلِيَبْتَلِيَ اللَّهُ مَا فِي صُدُورِكُمْ وَلِيُمَحَّصَ مَا فِي
قُلُوبِكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿١٥٤﴾

پیروزیها) بدست خدا است، آنها در دل خود اموری را
پنهان می‌دارند که برای تو آشکار نمی‌سازند می‌گویند:
«اگر سهمی از پیروزی داشتیم در اینجا کشته نمی‌شدیم!»
بگو «اگر هم در خانه‌های خود بودید آنهایی که کشته شدن
در سرنوشت آنها بود به بسترشان می‌ریختند (و آنها را به
قتل می‌رساندند) و اینها برای این است که خداوند آنچه در
سینه شما پنهان است بیازماید و آنچه در دل‌های شما (از
ایمان) می‌باشد خالص گرداند و خداوند از آنچه در درون
سینه‌ها است با خبر است. (۱۵۴)

کسانی که در روز روبرو شدن دو جمعیت با یکدیگر
(روز جنگ احد) فرار کردند شیطان آنها را بر اثر
پارهای از گناهایی که قبلاً مرتکب شده بودند به لغزش
انداخت و خداوند آنها را بخشید، خداوند آمرزنده و بردبار
است. (۱۵۵)

ای کسانی که ایمان آورده‌اید شما همانند کافران نباشید که
هنگامی که برادرانشان به مسافرتی می‌روند، یا در جنگ
شرکت می‌کنند (و از دنیا می‌روند و یا کشته می‌شوند)
می‌گویند: «اگر آنها نزد ما بودند نمی‌مردند و کشته
نمی‌شدند!» (شما این گونه سخنان نگویند) تا خدا این
حسرت را بر دل آنها (کافران) بگذارد و خداوند، زنده
می‌کند و می‌میراند؛ (و حیات و مرگ بدست اوست؛) و
خدا به آنچه انجام می‌دهید بیناست. (۱۵۶)

إِنَّ الَّذِينَ تَوَلَّوْا مِنْكُمْ يَوْمَ الْتَقَى الْجَمْعَانِ إِنَّمَا
اسْتَزَلَّهُمُ الشَّيْطَانُ بِبَعْضِ مَا كَسَبُوا وَلَقَدْ عَفَا
اللَّهُ عَنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٥٥﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ كَفَرُوا
وَقَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ إِذَا ضَرَبُوا فِي الْأَرْضِ أَوْ كَانُوا
غُزًى لَوْ كَانُوا عِنْدَنَا مَا مَاتُوا وَمَا قُتِلُوا لِيَجْعَلَ
اللَّهُ ذَلِكَ حَسْرَةً فِي قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ يُحْيِي وَيُمِيتُ
وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١٥٦﴾

وَلَيْنَ قُتِلْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ مُتُّمْ لَمَغْفِرَةٌ مِنَ اللَّهِ وَرَحْمَةٌ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ ﴿١٥٧﴾

(تازه) اگر در راه خدا کشته شوید یا بمیرید (زیان نکرده‌اید؛ زیرا) آمرزش و رحمت خدا، از تمام آنچه آنها (در طول عمر خود) جمع آوری می‌کنند، بهتر است! (۱۵۷)

وَلَيْنَ مُتُّمْ أَوْ قُتِلْتُمْ لَإِلَى اللَّهِ تُحْشَرُونَ ﴿١٥٨﴾

و اگر بمیرید، و یا کشته شوید، به سوی خدا محشور می‌شوید. (بنابر این، فانی نمی‌شوید که از فنا، وحشت داشته باشید.) (۱۵۸)

فَبِمَا رَحْمَةٍ مِنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَانْفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ ﴿١٥٩﴾

به (برکت) رحمت الهی، در برابر آنها (مردم) نرم (و مهربان شدی)! و اگر خشن و سنگدل بودی، از اطراف تو، پراکنده می‌شدند. پس آنها را ببخش و برای آنها آمرزش بطلب! و در کارها، با آنها مشورت کن! اما هنگامی که تصمیم گرفتی، (قاطع باش! و) بر خدا توکل کن! زیرا خداوند متوکلان را دوست دارد. (۱۵۹)

إِنْ يَنْصُرْكُمُ اللَّهُ فَلَا غَالِبَ لَكُمْ وَإِنْ يَخْذُلْكُمْ فَمَنْ ذَا الَّذِي يَنْصُرْكُمْ مِنْ بَعْدِهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٦٠﴾

اگر خداوند شما را یاری کند، هیچ کس بر شما پیروز نخواهد شد! و اگر دست از یاری شما بردارد! کیست که بعد از او، شما را یاری کند؟! و مؤمنان تنها بر خداوند باید توکل کنند! (۱۶۰)

وَمَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَغُلَّ وَمَنْ يَغُلْ يَأْتِ بِمَا عَلَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ثُمَّ تُوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٦١﴾

(گمان کردید ممکن است پیامبر به شما خیانت کند؟! در حالی که) ممکن نیست هیچ پیامبری خیانت کند! و هر کس خیانت کند، در روز رستاخیز، آنچه را در آن خیانت کرده، با خود (به صحنه محشر) می‌آورد؛ سپس به هر کس، آنچه را فراهم کرده (و انجام داده) است بطور

کامل داده می‌شود؛ و (به همین دلیل) به آنها ستم نخواهد شد (چرا که محصول اعمال خود را خواهند دید). (۱۶۱)

آیا کسی که از رضایت خدا پیروی کرده، همانند کسی است که به سوی خشم و غضب خدا بازگشته؟! و جایگاه او جهنم، و پایان کار او بسیار بد است. (۱۶۲)

هر يك از آنان براي خود درجه و مقامي در پيشگاه خدا دارند؛ و خداوند به آنچه انجام می‌دهند، بیناست. (۱۶۳)

خداوند بر مؤمنان منت نهاد (نعمت بزرگی بخشید) هنگامی که در میان آنها، پیامبری از جنس خودشان برانگیخت؛ که آیات او را بر آنها بخواند، و کتاب و حکمت به آنها بیاموزد؛ اگر چه پیش از آن، در گمراهی آشکار بودند. (۱۶۴)

آیا هنگامی که مصیبتی به شما (در میدان جنگ احد) رسید در حالیکه دو برابر آن را «بر دشمن در میدان جنگ بدر» وارد ساخته بودید گفتید «این مصیبت از کجاست؟! بگو:» از ناحیه خود شماست (که در میدان جنگ احد،) با دستور پیامبر مخالفت کردید! خداوند بر هر چیزی قادر است (و چنانچه روش خود را اصلاح کنید در آینده به شما پیروزی می‌کند). (۱۶۵)

و آنچه (در روز احد) در روزی که دو دسته (مؤمنان و کافران) با هم نبرد کردند به شما رسید به فرمان خدا (و بر طبق قانون علیت) بود و برای این بود که مؤمنان

أَفَمَنْ اتَّبَعَ رِضْوَانَ اللَّهِ كَمَنْ بَاءَ بِسَخَطٍ مِنَ اللَّهِ وَمَأْوَاهُ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٦٢﴾

هُمْ دَرَجَاتٌ عِنْدَ اللَّهِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿١٦٣﴾

لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا مِنْ أَنْفُسِهِمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿١٦٤﴾

أَوْلَمَّا أَصَابَتْكُمْ مُصِيبَةٌ قَدْ أَصَبْتُمْ مِثْلَيْهَا قُلْتُمْ أَلَيْسَ هَذَا الَّذِي هُوَ مِنْ عِنْدِ أَنْفُسِكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٦٥﴾

وَمَا أَصَابَكُمْ يَوْمَ التَّقْيِ الْجُمُعَانِ فَيَاذَنِ اللَّهُ وَيُعَلِّمَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٦٦﴾

شناخته شوند. (۱۶۶)

و نیز برای این بود که کسانی که راه نفاق پیش گرفتند شناخته شوند آنها که به ایشان گفته شد: «بیائید و در راه خدا نبرد کنید یا (لا اقل) از حریم خود دفاع نمایند گفتند اگر ما میدانستیم جنگی واقع خواهد داد، از شما پیروی می‌کردیم (اما می‌دانیم جنگی نمی‌شود) آنها در آن هنگام،

به کفر نزدیکتر بودند تا به ایمان؛ به زبان خود چیزی می‌گویند که در دل هایشان نیست! و خداوند از آنچه کتمان می‌کنند، آگاهتر است. (۱۶۷)

(منافقان) آنها هستند که به برادران خود گفتند - در حالیکه از حمایت آنها دست کشیده بودند - اگر آنها از ما پیروی می‌کردند کشته نمی‌شدند، بگو (مگر شما می‌توانید مرگ افراد را پیش بینی کنید) پس مرگ را از خودتان دور سازید اگر راست می‌گوئید. (۱۶۸)

(ای پیامبر) هرگز گمان مبر آنها که در راه خدا کشته شده‌اند مردگانند، بلکه آنها زنده‌اند و نزد پروردگارشان روزی داده می‌شوند. (۱۶۹)

آنها بخاطر نعمتهای فراوانی که خداوند از فضل خود به آنها بخشیده است خوشحالند و بخاطر کسانی که (مجاهدانی که) بعد از آنها به آنان ملحق نشدند (نیز) خوش وقتند (زیرا مقامات برجسته آنها را در آن جهان می‌بینند و میدانند) که نه ترسی بر آنها است و نه غمی

وَلْيَعْلَمَ الَّذِينَ نَافَقُوا وَقِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا قَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ ادْفَعُوا قَالُوا لَوْ نَعْلَمُ قِتَالًا لَاتَّبَعْنَاكُمْ هُمْ لِلْكُفْرِ يَوْمئِذٍ أَقْرَبُ مِنْهُمْ لِلْإِيمَانِ يَقُولُونَ بِأَفْوَاهِهِمْ مَا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يَكْتُمُونَ ﴿١٦٧﴾

الَّذِينَ قَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ وَقَعَدُوا لَوْ أَطَاعُونَا مَا قُتِلُوا قُلْ فَادْرءُوا عَنْ أَنْفُسِكُمُ الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٦٨﴾

وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ ﴿١٦٩﴾

فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَيَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا بِهِمْ مِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١٧٠﴾

خواهند داشت. (۱۷۰)

و از نعمت خدا و فضل او (نسبت به خودشان نیز)

مسرورند؛ و (می بینند که) خداوند پاداش مؤمنان را

ضایع نمی‌کند (نه پاداش شهیدان و نه پاداش مجاهدانی که

شهید نشدند). (۱۷۱)

آنها که دعوت خدا و پیامبر صلی الله علیه و آله را پس از

آن همه جراحاتی که به آنها رسید، اجابت کردند (و هنوز

زخمهای میدان احد التیام نیافته بود، به سوی میدان

«حمره الاسد» حرکت نمودند؛ برای کسانی از آنها، که

نیکی کردند و تقوی پیش گرفتند، پاداش بزرگی

است. (۱۷۲)

اینها کسانی بودند که (بعضی از) مردم، به آنها گفتند:

«مردم (لشکر دشمن) برای (حمله به) شما اجتماع

کرده‌اند؛ از آنها بترسید!» اما این سخن بر ایمانشان

افزود؛ و گفتند: «خدا ما را کافی است و بهترین حامی ما

است.» (۱۷۳)

به همین جهت، آنها (از این میدان،) با نعمت و فضل

پروردگار بازگشتند، در حالی که هیچ ناراحتی به آنها

نرسید، و از رضای خدا پیروی کردند، و خداوند دارای

فضل و بخشش بزرگی است. (۱۷۴)

این فقط شیطان است که پیروان خود را (با سخنان و

شایعات بیاساس،) می‌ترساند، از آنها نترسید! و تنها از من

يَسْتَبْشِرُونَ بِنِعْمَةِ مِنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ وَأَنَّ اللَّهَ لَا

يُضِيعُ أَجْرَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٧١﴾

الَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِلَّهِ وَالرَّسُولِ مِنْ بَعْدِ مَا

أَصَابَهُمُ الْقَرْحُ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا مِنْهُمْ وَاتَّقُوا

أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿١٧٢﴾

الَّذِينَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ

فَاخْشَوْهُمْ فَرَادَهُمْ إِيمَانًا وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ

وَنِعْمَ الْوَكِيلُ ﴿١٧٣﴾

فَانْقَلَبُوا بِنِعْمَةِ مِنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ لَمْ يَمَسْسَهُمْ

سُوءٌ وَاتَّبَعُوا رِضْوَانَ اللَّهِ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ

عَظِيمٌ ﴿١٧٤﴾

إِنَّمَا ذَلِكَ الشَّيْطَانُ يُخَوِّفُ أَوْلِيَاءَهُ فَلَا

تَخَافُوهُمْ وَخَافُونَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٧٥﴾

بترسید اگر ایمان دارید! (۱۷۵)

کسانی که در راه کفر، شتاب می‌کنند، تو را غمگین
نسانند! به یقین، آنها هرگز زبانی به خداوند نمی‌رسانند.
(بعلاوه) خدا می‌خواهد (آنها را به حال خود واگذارد و در
نتیجه، بهره‌ای برای آنها در آخرت قرار ندهد. و برای

آنها مجازات بزرگی است. (۱۷۶)

(آری،) کسانی که ایمان را دادند و کفر را خریداری
کردند، هرگز به خدا زبانی نمی‌رسانند، و برای آنها،

مجازات دردناکی است! (۱۷۷)

آنها که کافر شدند، (و راه طغیان پیش گرفتند،) تصور
نکنند اگر به آنان مهلت می‌دهیم، به سودشان است! ما به
آنان مهلت می‌دهیم فقط برای اینکه بر گناهان خود
بیفزایند؛ و برای آنها، عذاب خوارکننده‌ای (آماده شده)

است! (۱۷۸)

چنین نبود که خداوند، مؤمنان را به همان گونه که شما
هستید واگذارد؛ مگر آنکه ناپاک را از پاک جدا سازد. و
(نیز) ممکن نبود که خداوند شما را از اسرار غیب، آگاه
کند (تا مؤمنان و منافقان را از این راه بشناسید؛ این
بر خلاف سنت الهی است؛) ولی خداوند از میان رسولان
خود، هر کس را بخواهد برمی‌گزیند؛ (و قسمتی از
اسرار نهان را که برای مقام رهبری او لازم است، در
اختیار او می‌گذارد) پس (الکون که این جهان، بوته

وَلَا يَحْزُنكَ الَّذِينَ يُسَارِعُونَ فِي الْكُفْرِ إِنَّهُمْ
لَنْ يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا يُرِيدُ اللَّهُ أَلَّا يَجْعَلَ لَهُمْ
حِزَابًا فِي الْآخِرَةِ وَهُمْ عَذَابٌ
عَظِيمٌ ﴿١٧٦﴾

إِنَّ الَّذِينَ اشْتَرُوا الْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ لَنْ يَضُرُّوا
اللَّهَ شَيْئًا وَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٧٧﴾

وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّمَا نُمَلِّي لَهُمْ خَيْرًا
لِأَنفُسِهِمْ إِنَّمَا نُمَلِّي لَهُمْ لِيَزْدَادُوا إِثْمًا وَهُمْ
عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿١٧٨﴾

مَا كَانَ اللَّهُ لِيَذَرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَىٰ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ
حَتَّىٰ يَمِيزَ الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ وَمَا كَانَ اللَّهُ
لِيُطْلِعَكُمْ عَلَى الْغَيْبِ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَجْتَبِي مِنْ
رُسُلِهِ مَنْ يَشَاءُ فَأَمِنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَإِنْ تُؤْمِنُوا
وَتَتَّقُوا فَلَكُمْ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿١٧٩﴾

آزمایش پاک و ناپاک است،) به خدا و رسولان او ایمان

بیاورید! و اگر ایمان بیاورید و تقوا پیشه کنید، پاداش

بزرگی برای شماست (۱۷۹)

آنها که بخل می‌ورزند، و آنچه را خدا از فضل خویش به

آنان داده، انفاق نمی‌کنند، گمان نکنند این کار به سود آنها

است؛ بلکه برای آنها شر است؛ بزودی در روز قیامت

آنچه را درباره آنان بخل ورزیدند همانند طوقی به گردن

آنها می‌افکنند. و میراث آسمانها و زمین، از آن خداست؛ و

خداوند، از آنچه انجام می‌دهید، آگاه است. (۱۸۰)

خداوند، سخن آنها را که گفتند: «خدا فقیر است، و ما

بیناییم»، شنید! به زودی آنچه را گفتند، خواهیم نوشت؛

و (همچنین) کشتن پیامبران را به ناحق (می‌نویسیم)؛ و

به آنها می‌گوییم: «بچشید عذاب سوزان را (در برابر

کارهایتان!). (۱۸۱)

این دو به خاطر چیزی است که دستهای شما از پیش

فرستاده (و نتیجه کار شماست) و خداوند، به بندگان

(خود)، ستم نمی‌کند. (۱۸۲)

(اینها) همان کسانی هستند که گفتند: «خداوند از ما پیمان

گرفته که به هیچ پیامبری ایمان نیاوریم تا (این معجزه را

انجام دهد): قربانی بیاورد، که آتش (صاعقه آسمانی) آن

را بخورد!» بگو: «پیامبرانی پیش از من، برای شما آمدند؛

و دلایل روشن، و آنچه را گفتید آوردند؛ پس چرا آنها را

وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَبْخُلُونَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ

فَضْلِهِ هُوَ خَيْرًا لَهُمْ بَلْ هُوَ شَرٌّ لَهُمْ سَيُطَوَّقُونَ

مَا بَخَلُوا بِهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلِلَّهِ مِيرَاثُ السَّمَاوَاتِ

وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١٨٠﴾

لَقَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ فَقِيرٌ

وَنَحْنُ أَغْنِيَاءُ سَنَكْتُبُ مَا قَالُوا وَقَتْلَهُمُ الْأَنْبِيَاءَ

بِعَیْرِ حَقٍّ وَنَقُولُ ذُوقُوا عَذَابَ

الْحَرِيقِ ﴿١٨١﴾

ذَلِكَ بِمَا قَدَّمْتُمْ أَيْدِيكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَّامٍ

لِلْعَبِيدِ ﴿١٨٢﴾

الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ عَهِدَ إِلَيْنَا أَلاَّ نُؤْمِنَ

لِرَسُولٍ حَتَّىٰ يَأْتِيَنَا بِقُرْبَانٍ تَأْكُلُهُ النَّارُ قُلْ قَدْ

جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ قَبْلِي بِالْبَيِّنَاتِ وَبِالَّذِي

قُلْتُمْ فَلِمَ قَتَلْتُمُوهُمْ إِنْ كُنْتُمْ

صَادِقِينَ ﴿١٨٣﴾

فَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقَدْ كُذِّبَ رُسُلٌ مِنْ قَبْلِكَ
جَاءُوا بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ وَالْكِتَابِ
الْمُنِيرِ ﴿١٨٤﴾

به قتل رساندید اگر راست می‌گویید؟!» (۱۸۳)
پس اگر (این بهانه جویان) تو را تکذیب کنند، (چیز
تازه‌ای نیست؛) رسولان پیش از تو را (نیز) تکذیب شدند؛
پیامبرانی که دلایل آشکار، و نوشته‌های متین و محکم، و
کتاب روشنی بخش آورده بودند. (۱۸۴)

كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ وَإِنَّمَا تُوَفَّقُونَ أُجُورَكُمْ
يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَمَنْ رُحِخَ عَنِ النَّارِ وَأُدْخِلَ الْجَنَّةَ
فَقَدْ فَازَ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعٌ
الْعُرُورِ ﴿١٨٥﴾

هر کس مرگ را می‌چشد و شما پاداش خود را بطور
کامل در روز قیامت خواهید گرفت، پس آنها که از تحت
جاذبه آتش (دوزخ) دور شدند و به بهشت وارد گشتند
نجات یافته و به سعادت نائل شده‌اند، و زندگی دنیا چیزی
جز سرمایه فریب نیست! (۱۸۵)

لَتَبْلُوَنَّ فِي أَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ وَلَتَسْمَعَنَّ مِنَ
الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَمِنَ الَّذِينَ
أَشْرَكُوا أَدَى كَثِيرًا وَإِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ
ذَلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿١٨٦﴾

بطور مسلم در اموال و نفوس خود آزمایش می‌شوید و از
آنها که پیش از شما کتاب (آسمانی) داده شدند (یعنی یهود
و همچنین) از آنها که راه شرک پیش گرفتند سخنان آزار
دهنده فراوان خواهید شنید، و اگر استقامت کنید و تقوی
پیشه سازید (شایسته‌تر است) زیرا اینها از کارهای محکم
و قابل اطمینان است. (۱۸۶)

وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ
لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكْتُمُونَهُ فَنَبَذُوهُ وَرَاءَ
ظُهُورِهِمْ وَاشْتَرَوْا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَبُئْسَ مَا
يَشْتَرُونَ ﴿١٨٧﴾

و (بخاطر بیاورید) هنگامی را که خداوند از اهل کتاب
پیمان گرفت که حتماً آنرا برای مردم آشکار سازید و
کتمان نکنید، اما آنها آنرا پشت سر افکندند، و به بهای کمی
مبادله کردند، چه بد متاعی خردند؟! (۱۸۷)

لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَفْرَحُونَ بِمَا أَتَوْا وَيُجِبُونَ أَنْ
يُحْمَدُوا بِمَا لَمْ يَفْعَلُوا فَلَا تَحْسَبَنَّهُمْ بِمَفَازَةٍ مَنْ

گمان میر آنها که از اعمال (زشت) خود خوشحال
می‌شوند و دوست دارند در برابر کار (نیکی) که انجام

الْعَذَابِ وَهُمْ عَذَابُ أَلِيمٍ ﴿١٨٨﴾

نداده‌اند مورد ستایش قرار گیرند از عذاب (الهی)

برکنارند، (بلکه) برای آنها عذاب دردناکی است. (۱۸۸)

و حکومت آسمانها و زمین از آن خدا است و خدا بر همه

چیز توانا است. (۱۸۹)

مسلم در آفرینش آسمانها و زمین و آمد و رفت شب و

روز، نشانه‌های (روشنی) برای صاحبان خرد و عقل

است. (۱۹۰)

همانها که خدا را در حال ایستادن و نشستن و آنگاه که بر

پهلوی خوابیده‌اند، یاد می‌کنند، و در اسرار آفرینش آسمانها

و زمین می‌اندیشند، (و می‌گویند) بار الها این را بیهوده

نیافریده‌ای، منزه‌ی تو، ما را از عذاب آتش نگاه

دار. (۱۹۱)

پروردگارا، هر که را تو (به خاطر اعمالش) به آتش

افکنی، او را خوار و رسوا ساخته‌ای، و این چنین افراد

ستمگر هیچ یابوری نیست. (۱۹۲)

پروردگارا، ما صدای منادی توحید را شنیدیم، که دعوت

می‌کرد به پروردگار خود ایمان بیاورید و ما ایمان

آوردیم، (اکنون که چنین است) پروردگارا، گناهان ما را

بخش، و ما را با نیکان (و در مسیر آنها) بمیران! (۱۹۳)

پروردگارا، آنچه را به وسیله پیامبران ما را وعده

فرمودی، به ما مرحمت کن، و ما را در روز رستاخیز

رسوا مگردان، زیرا تو هیچگاه از وعده خود تخلف

وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ

شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٨٩﴾

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ

اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لآيَاتٍ لِأُولِي

الْأَبْصَارِ ﴿١٩٠﴾

الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَى

جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ

وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا سُبْحَانَكَ

فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿١٩١﴾

رَبَّنَا إِنَّكَ مَنْ تُدْخِلِ النَّارَ فَقَدْ أَخْرَجْتَهُ وَمَا

لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ﴿١٩٢﴾

رَبَّنَا إِنَّا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُنَادِي لِلْإِيمَانِ أَنْ آمِنُوا

بِرَبِّكُمْ فَآمَنَّا رَبَّنَا فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَكَفِّرْ عَنَّا

سَيِّئَاتِنَا وَتَوَقَّفْنَا مَعَ الْأَبْرَارِ ﴿١٩٣﴾

رَبَّنَا وَآتِنَا مَا وَعَدْتَنَا عَلَى رُسُلِكَ وَلَا تُخْزِنَا

يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيعَادَ ﴿١٩٤﴾

نمی‌کنی. (۱۹۴)

خداوند درخواست آنها (صاحبان خرد که درخواستهای آنها در آیات سابق گذشت) را پذیرفت (و فرمود) من عمل هیچ عمل کننده‌ای از شما را، خواه زن باشد یا مرد ضایع نخواهم کرد، شما همگی هموعید و از جنس یکدیگر، آنها که در راه خدا هجرت کردند، و از خانه‌های خود بیرون رانده شدند، و در راه من آزار دیدند، و جنگ کردند و کشته شدند سوگند یاد می‌کنم، که گناهان آنها را می‌بخشم، و آنها را در بهشتی که از زیر درختان آن نهرها جاری است، وارد می‌کنم، این پاداشی است از طرف خداوند، و بهترین پاداشها نزد پروردگار است. (۱۹۵)

رفت و آمد (پیروزمندانه) کافران در شهرها تو را

نفریبید! (۱۹۶)

این متاع ناچیزی است، و سپس جایگاهشان دوزخ، و چه بد جایگاهی است؟! (۱۹۷)

ولی آنها که (ایمان دارند، و) از پروردگارشان

می‌پرهیزند، برای آنها باغهایی از بهشت است، که از زیر درختان آن نهرها جریان دارد، و همیشه در آن خواهند بود، این، نخستین، پذیرایی است که از خداوند به آنها می‌رسد، و آنچه در نزد خدا است، برای نیکان بهتر

است. (۱۹۸)

و از اهل کتاب، کسانی هستند که به خدا، و آنچه بر شما

فَاسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ أَنِّي لَا أُضِيعُ عَمَلَ عَامِلٍ مِنْكُمْ مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ بَعْضُكُمْ مِنْ بَعْضٍ فَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَأُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَأُوذُوا فِي سَبِيلِي وَقَاتَلُوا وَقُتِلُوا لَأُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَأُدْخِلَنَّهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ثَوَابًا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الثَّوَابِ ﴿١٩٥﴾

لَا يَعْزَتُكَ تَقَلُّبُ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي

الْبِلَادِ ﴿١٩٦﴾

مَتَاعٌ قَلِيلٌ ثُمَّ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ

الْمِهَادُ ﴿١٩٧﴾

لَكِنِ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا نُزُلًا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ لِلْأَبْرَارِ ﴿١٩٨﴾

وَإِنَّ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَمَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا

أُنزِلَ إِلَيْكُمْ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْهِمْ خَاشِعِينَ لِلَّهِ لَا يَشْتَرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَئِكَ هُمُ
 أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ
 الْحِسَابِ ﴿١٩٩﴾

نازل شده، و آنچه بر خود آنان نازل گردیده، ایمان دارند؛
 در برابر (فرمان) خدا خاضعند؛ و آیات خدا را به بهای
 ناچیزی نمی‌فروشند. پاداش آنها، نزد پروردگارشان است.
 خداوند، سریع الحساب است. (تمام اعمال نیک آنها را به

سرعت حساب می‌کند، و پاداش می‌دهد.) (۱۹۹)

ای کسانی که ایمان آورده‌اید! (در برابر مشکلات و

هوسها) استقامت کنید و در برابر دشمنان (نیز)، پایدار

باشید و از مرزهای خود، مراقبت کنید و از خدا

بپرهیزید، شاید رستگار شوید! (۲۰۰)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اصْبِرُوا وَصَابِرُوا وَرَابِطُوا
 وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٢٠٠﴾

سوره ۴: النساء

به نام خداوند رحمتگر مهربان

ای مردم! از (مخالفت) پروردگارتان بپرهیزید! که همه

شما را از یک انسان آفرید؛ و همسر او را (نیز) از جنس

خلق کرد؛ و از آن دو، مردان و زنان فراوانی (در روی

زمین) منتشر ساخت. و از خدایی بپرهیزید که (همگی به

عظمت او معترفید و) هنگامی که چیزی از یکدیگر

می‌خواهید نام او را می‌برید، (و نیز) از خویشاوندان خود

(یعنی قطع ارتباط با آنها) پرهیز کنید، زیرا خداوند

مراقب شما است. (۱)

و اموال را (هنگامی که به حد رشد رسیدند) به آنها بدهید!

و اموال بد (خود) را با اموال خوب (آنها) عوض نکنید! و

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ
 نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا
 رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ
 بِهِ وَالْأَرْحَامَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا ﴿١﴾

وَأَتُوا الْيَتَامَىٰ أَمْوَالَهُمْ وَلَا تَتَبَدَّلُوا الْخَبِيثَ
 بِالطَّيِّبِ وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَهُمْ إِلَىٰ أَمْوَالِكُمْ إِنَّهُ

كَانَ حُوبًا كَبِيرًا ﴿٢﴾

اموال آنها را با اموال خودتان (با مخلوط کردن یا تبدیل

نمودن) نخورید، زیرا این گناه بزرگی است. (۲)

و اگر می‌ترسید از اینکه (به هنگام ازدواج با دختران یتیم)، عدالت را رعایت نکنید، (از ازدواج با آنان، چشم پوشی کنید و) با زنان پاك (دیگر) ازدواج نمایید، دو یا سه یا چهار همسر، و اگر می‌ترسید عدالت را (درباره همسران متعدد) رعایت نکنید تنها يك همسر بگیرید، و یا از زنايي که مالک آنهايید هستند استفاده کنید. این کار،

بهنتر از ظلم و ستم جلوگیری میکند. (۳)

و مهر زنان را (به طور کامل) به عنوان يك بدهي (یا يك عطيه) به آنها بپردازید، و اگر آنها با رضایت خاطر چیزی از آنها به شما ببخشند آنها حلال و گوارا مصرف کنید. (۴)

و اموال خود را که خداوند وسیله قوام زندگی شما قرار داده به دست سفيهان ندهید و از آن، به آنها روزي دهید، و لباس بر آنها ببوشانید و سخن شایسته به آنها

بگوئید. (۵)

و یتیمان را چون به حد بلوغ برسند، بیامانید! اگر در آنها رشد (کافي) یافتید اموالشان را به آنها بدهید، و پیش از آنکه بزرگ شوند اموال آنها را از روی اسراف نخورید، و هر کس (از سرپرستان) بینياز است (از برداشت حق الزحمه) خودداري کند و آن کس که نیازمند

وَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تُقْسِطُوا فِي الْيَتَامَىٰ فَانكِحُوا مَا طَابَ لَكُمْ مِنَ النِّسَاءِ مَثْنَىٰ وَثُلَاثَ وَرُبَاعَ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تَعْدِلُوا فَوَاحِدَةً أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ ذَلِكُمْ أَذْنَىٰ أَلَّا تَعُولُوا ﴿٣﴾

وَآتُوا النِّسَاءَ صَدَقَاتِهِنَّ نِحْلَةً فَإِنْ طِبْنَ لَكُمْ عَنْ شَيْءٍ مِنْهُ نَفْسًا فَكُلُوهُ هَنِيئًا مَرِيئًا ﴿٤﴾

وَلَا تُؤْتُوا السُّفَهَاءَ أَمْوَالَكُمُ الَّتِي جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ قِيَامًا وَارْزُقُوهُمْ فِيهَا وَاكْسُوهُمْ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَعْرُوفًا ﴿٥﴾

وَابْتَلُوا الْيَتَامَىٰ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغُوا النِّكَاحَ فَإِنْ آنَسْتُمْ مِنْهُمْ رُشْدًا فَادْفَعُوا إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ وَلَا تَأْكُلُوهَا إِسْرَافًا وَبِدَارًا أَنْ يَكْبَرُوا وَمَنْ كَانَ غَنِيًّا فَلْيَسْتَعْفِفْ وَمَنْ كَانَ فَقِيرًا فَلْيَأْكُلْ بِالْمَعْرُوفِ فَإِذَا دَفَعْتُمْ إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ فَأَشْهَدُوا

عَلَيْهِمْ وَكَفَى بِاللَّهِ حَسِيبًا ﴿٦﴾

است به طرز شایسته (و مطابق زحمتی که می‌کشد) از آن بخورد، و هنگامی که اموال آنها را به آنها می‌دهید شاهد بر آنها بگیرید (اگر چه) خداوند برای محاسبه کافی است. (٦)

لِلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ
وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ مِمَّا
قَلَّ مِنْهُ أَوْ كَثُرَ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا ﴿٧﴾

برای مردان از آنچه پدر و مادر و خویشاوندان از خود می‌گذارند سهمی است و برای زنان نیز از آنچه پدر و مادر و خویشاوندان می‌گذارند سهمی، خواه آن مال کم باشد یا زیاد، این سهمی است تعیین شده و پرداختنی. (٧)
و اگر به هنگام تقسیم (ارث) خویشاوندان (و طبقه‌ای که ارث نمی‌برند) و یتیمان و مستمندان حضور داشته باشند، چیزی از آن اموال را به آنها بدهید و با آنها به طرز شایسته سخن بگویید! (٨)

وَإِذَا حَضَرَ الْقِسْمَةَ أُولُو الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ
وَالْمَسَاكِينُ فَارْزُقُوهُمْ مِنْهُ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا
مَعْرُوفًا ﴿٨﴾

وَلِيَخْشَ الَّذِينَ لَوْ تَرَكَوا مِنْ خَلْفِهِمْ ذُرِّيَّةً
ضِعَافًا خَافُوا عَلَيْهِمْ فَلْيَتَّقُوا اللَّهَ وَلْيَقُولُوا قَوْلًا
سَدِيدًا ﴿٩﴾

آنها که اگر فرزندان ناتوانی از خود به یادگار بگذارند از آینده آنان می‌ترسند باید (از ستم درباره یتیمان مردم) بترسند، پس از (مخالفت) خدا بپرهیزند و (با یتیمان مردم) با نرمی و محبت سخن بگویند. (٩)

إِنَّ الَّذِينَ يَأْكُلُونَ أَمْوَالَ الْيَتَامَىٰ ظُلْمًا إِنَّمَا
يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ نَارًا وَسَيَصْلَوْنَ
سَعِيرًا ﴿١٠﴾

کسانی که اموال یتیمان را از روی ظلم و ستم می‌خورند، تنها آتش می‌خورند و به زودی در شعله‌های آتش (دوزخ) می‌سوزند. (١٠)

يُوصِيكُمُ اللَّهُ فِي أَوْلَادِكُمْ لِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ
الأنثيين فإن كن نساءً فوق اثنتين فلهن ثلثا
ما ترك وإن كانت واحدة فلها النصف

خداوند به شما درباره فرزندان سفارش می‌کند که (از میراث) برای پسر به اندازه سهم دو دختر باشد و اگر فرزندان شما (دو دختر و) بیش از دو دختر بوده باشد دو

وَلَا بَوِيهَ لِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ مِمَّا تَرَكَ
 إِن كَانَ لَهُ وَلَدٌ فَإِن لَّمْ يَكُنْ لَهُ وَلَدٌ وَوَرِثُهُ
 أَبَوَاهُ فَلِأُمَّهِ الثُّلُثُ فَإِن كَانَ لَهُ إِخْوَةٌ فَلِأُمَّهِ
 السُّدُسُ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصِي بِهَا أَوْ دَيْنٍ
 آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ لَا تَدْرُونَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ لَكُمْ
 نَفْعًا فَرِيضَةٌ مِنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا
 حَكِيمًا ﴿١١﴾

سوم میراث از آن آنها است و اگر یکی بوده باشد نیمی
 (از میراث) از آن او است، و برای پدر و مادر او (کسی
 که از دنیا رفته) هر کدام يك ششم میراث است اگر
 فرزندی داشته باشد و اگر فرزندی نداشته باشد و (تنها)
 پدر و مادر از او ارث برند برای مادر او يك سوم است و
 اگر او برادرانی داشته باشد، مادرش يك ششم می‌برد (و
 پنج ششم باقیمانده برای پدر است) (همه اینها) بعد از
 انجام وصیته است که او کرده است و بعد از ادای دین
 است - شما نمی‌دانید پدران و مادران و فرزندان کدایک
 برای شما سودمندترند این فریضه الهی است و خداوند دانا
 و حکیم است. (۱۱)

وَلَكُمْ نِصْفُ مَا تَرَكَ أَزْوَاجُكُمْ إِن لَّمْ يَكُنْ
 لهنَّ وَلَدٌ فَإِن كَانَ لَهُنَّ وَلَدٌ فَلَكُمْ الرُّبْعُ مِمَّا
 تَرَكْنَ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصِيَنَّ بِهَا أَوْ دَيْنٍ وَهُنَّ
 الرُّبْعُ مِمَّا تَرَكْتُمْ إِن لَّمْ يَكُنْ لَكُمْ وَلَدٌ فَإِن كَانَ
 لَكُمْ وَلَدٌ فَلَهُنَّ الثُّمُنُ مِمَّا تَرَكْتُمْ مِنْ بَعْدِ
 وَصِيَّةٍ تُوصُونَ بِهَا أَوْ دَيْنٍ وَإِن كَانَ رَجُلٌ
 يُورِثُ كَاللَّهِ أَوْ امْرَأَةً وَلَهُ أُخٌ أَوْ أُخْتٌ فَلِكُلِّ
 وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ فَإِن كَانُوا أَكْثَرَ مِنْ
 ذَلِكَ فَهُمْ شُرَكَاءُ فِي الثُّلُثِ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ
 يُوصَى بِهَا أَوْ دَيْنٍ غَيْرِ مُضَارٍّ وَصِيَّةً مِنَ اللَّهِ
 وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَلِيمٌ ﴿١٢﴾

و برای شما نصف میراث زنانان است اگر آنها فرزندی
 نداشته باشند و اگر فرزندی برای آنها باشد يك چهارم از
 آن شماست پس از انجام وصیته که کرده‌اند و ادای دین
 (آنها)، و برای زنان شما يك چهارم میراث شما است اگر
 فرزندی نداشته باشید و اگر برای شما فرزندی باشد يك
 هشتم از آن آنها است، بعد از انجام وصیته که کرده‌اید و
 ادای دین، و اگر مردی بوده باشد که کلاله (خواهر یا
 برادر) از او ارث می‌برد یا زنی که برادر یا خواهری
 دارد سهم هر کدام يك ششم است (اگر برادران و
 خواهران مادری باشند) و اگر بیش از يك نفر باشند آنها
 شریک در يك سوم هستند پس از انجام وصیته که شده و

اداي دين، بشرط آنکه (از طريق وصيت و اقرار به دين)

به آنها ضرر نزنند اين سفارش خدا است و خدا دانا و

بردبار است. (۱۲)

اينها مرزهاي الهي است، و هر کس خداوند و پيامبرش را

اطاعت کند، (و قوانين او را محترم بشمرد) خداوند وي

را در باغهايي از بهشت وارد مي کند که همواره، آب از

زير درختانش جاري است، جاودانه در آن مي ماند، و اين،

پيروي بزرگي است! (۱۳)

و آن کس که نافرمانی خدا و پيامبرش را کند و از

مرزهاي او تجاوز نمايد، او رادر آتشي وارد مي کند که

جاودانه در آن خواهد ماند، و براي او مجازات خوار

کننده اي است. (۱۴)

و کساني از زنان شما که مرتکب زنا شوند، چهار نفر از

مسلمانان را بعنوان شاهد بر آنها بطلبيد! اگر گواهي دادند،

آنان (زنان) را در خانه ها(ي خود) نگاه داريد تا مرگشان

فرا رسد؛ يا اينکه خداوند، راهي براي آنها قرار دهد. (۱۵)

و از ميان شما، آن مردان و زنانی که (همسر ندارند، و)

مرتکب آن کار (زشت) مي شوند، آنها را آزار دهيد (و حد

بر آنان جاري نماييد)! و اگر توبه کنند، و (خود را)

اصلاح نمايند، (و به جبران گذشته پردازند)، از آنها

درگذريد! زيرا خداوند، توبه پذير و مهربان است. (۱۶)

پذيرش توبه از سوي خدا، تنها براي کساني است که کار

تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَمَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يُدْخِلْهُ

جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا

وَذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٣﴾

وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَتَعَدَّ حُدُودَهُ يُدْخِلْهُ

نَارًا خَالِدًا فِيهَا وَلَهُ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿١٤﴾

وَاللَّاتِي يَأْتِينَ الْفَاحِشَةَ مِنْ نِسَائِكُمْ

فَأَسْتَشْهَدُوا عَلَيْهِنَّ أَرْبَعَةٌ مِنْكُمْ فَإِنْ شَهِدُوا

فَأَمْسِكُوهُنَّ فِي الْبُيُوتِ حَتَّى يَتَوَفَّاهُنَّ الْمَوْتُ

أَوْ يَجْعَلَ اللَّهُ لَهُنَّ سَبِيلًا ﴿١٥﴾

وَاللَّذَانِ يَأْتِيَانَهَا مِنْكُمْ فَادُّوهُمَا فَإِنْ تَابَا

وَأَصْلَحَا فَأَعْرِضُوا عَنْهُمَا إِنَّ اللَّهَ كَانَ تَوَّابًا

رَحِيمًا ﴿١٦﴾

إِنَّمَا التَّوْبَةُ عَلَى اللَّهِ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السُّوءَ

بِجَهَالَةٍ ثُمَّ يَتُوبُونَ مِنْ قَرِيبٍ فَأُولَئِكَ يَتُوبُ

بدی را از روی جهالت انجام می‌دهند و سپس به زودی توبه می‌کنند، خداوند توبه چنین اشخاصی را می‌پذیرد و

اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٧﴾

خدا دانا و حکیم است. (۱۷)

و برای کسانی که کارهای بد را انجام می‌دهند، و هنگامی که مرگ یکی از آنها فرا برسد می‌گویند الان توبه کردم، توبه نیست و نه برای کسانی که در حال کفر از دنیا

وَلَيْسَتِ التَّوْبَةُ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ حَتَّىٰ إِذَا حَضَرَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ إِنِّي تُبْتُ الْآنَ وَلَا الَّذِينَ يُمُوتُونَ وَهُمْ كُفَّارٌ أُولَئِكَ أَعْتَدْنَا لَهُمْ

می‌روند، اینها کسانی هستند که عذاب دردناکی برای آنها

عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٨﴾

فراهم کرده‌ایم. (۱۸)

ای کسانی که ایمان آورده‌اید! برای شما حلال نیست که از زنان، از روی اکراه (و ایجاد ناراحتی برای آنها) ارث ببرید! و آنان را تحت فشار قرار ندهید که قسمتی از آنچه به آنها پرداخته‌اید (از مهر)، تملک کنید! مگر اینکه آنها

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا يَحِلُّ لَكُمْ أَنْ تَرِثُوا النِّسَاءَ كَرِهًا وَلَا تَعْضُلُوهُنَّ لِتَذْهَبُوا بِبَعْضِ مَا آتَيْتُمُوهُنَّ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَنَّ بِفَاحِشَةٍ مُبَيَّنَةٍ وَعَاشِرُوهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ فَإِنْ كَرِهْتُمُوهُنَّ فَعَسَىٰ أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَيَجْعَلَ اللَّهُ فِيهِ خَيْرًا

عمل زشت آشکاری انجام دهند و با آنان، به طور شایسته رفتار کنید! و اگر از آنها (بجهتی) کراهت داشتید، (فورا

كثِيرًا ﴿١٩﴾

تصمیم به جدایی نگیرید!) چه بسا چیزی خوشایند شما نباشد، و خداوند خیر فراوانی در آن قرار می‌دهد. (۱۹)

و اگر تصمیم گرفتید که همسر دیگری به جای همسر خود انتخاب کنید و مال فراوانی (به عنوان مهر) به او

وَإِنْ أَرَدْتُمْ اسْتِبْدَالَ زَوْجٍ مَكَانَ زَوْجٍ وَآتَيْتُمْ إِحْدَاهُنَّ قِنْطَارًا فَلَا تَأْخُذُوا مِنْهُ شَيْئًا أَتَأْخُذُونَهُ بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُبِينًا ﴿٢٠﴾

پرداخته‌اید، چیزی از آن را نگیرید آیا برای باز پس

گرفتن مهر زنان، متوسل به تهمت و گناه آشکار

می‌شوید؟ (۲۰)

و چگونه آن را باز پس می‌گیرید در حالی که شما با

وَكَيْفَ تَأْخُذُونَهُ وَقَدْ أَفْضَىٰ بَعْضُكُمْ إِلَىٰ

بَعْضٍ وَأَخَذْنَ مِنْكُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا ﴿٢١﴾

یکدیگر تماس و آمیزش کامل داشته‌اید و (از این گذشته)

آنها پیمان محکمی (هنگام ازدواج) از شما گرفته‌اند. (۲۱)

با زنانی که پدران شما با آنها ازدواج کرده‌اند، هرگز

ازدواج نکنید! مگر آنها که در گذشته (قبل از نزول این

حکم) انجام شده است؛ زیرا این کار، عمل زشت و تنفر

آور است و روش نادرستی می‌باشد. (۲۲)

حرام شده است بر شما، مادرانتان، و دختران، و

خواهران، و عمه‌ها، و خاله‌ها، و دختران برادر، و

دختران خواهر شما، و مادری که شما را شیر داده‌اند، و

خواهران رضاعی شما، و مادران همسرانتان، و دختران

همسران که در دامان شما پرورش یافته‌اند از همسرانی

که با آنها آمیزش جنسی داشته‌اید - و چنانچه با آنها

آمیزش جنسی نداشته‌اید، (دختران آنها) برای شما مانعی

ندارد - و (همچنین) همسرهای پسرانتان که از نسل شما

هستند (- نه پسر خوانده‌ها -) و (نیز حرام است بر شما)

جمع میان دو خواهر کنید؛ مگر آنچه در گذشته واقع شده؛

چرا که خداوند، آمرزنده و مهربان است. (۲۳)

وَلَا تَنْكِحُوا مَا نَكَحَ آبَاؤُكُمْ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا
قَدْ سَلَفَ إِنَّهُ كَانَ فَاحِشَةً وَمَقْتًا وَسَاءَ

سَبِيلًا ﴿٢٢﴾

حُرْمَتِ عَلَيْكُمْ أُمَّهَاتِكُمْ وَبَنَاتِكُمْ وَأَخَوَاتِكُمْ

وَعَمَّاتِكُمْ وَخَالَاتِكُمْ وَبَنَاتِ الْأَخِ وَبَنَاتِ

الْأُخْتِ وَأُمَّهَاتِكُمُ اللَّاتِي أَرْضَعْنَكُمْ

وَأَخَوَاتِكُمْ مِنَ الرِّضَاعَةِ وَأُمَّهَاتِ نِسَائِكُمْ

وَرَبَائِكُمُ اللَّاتِي فِي حُجُورِكُمْ مِنْ نِسَائِكُمُ

اللَّاتِي دَخَلْتُمْ بِهِنَّ فَإِنْ لَمْ تَكُونُوا دَخَلْتُمْ بِهِنَّ

فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ وَخَالَاتِ أُمَّهَاتِكُمْ الَّذِينَ مِنْ

أَصْلَابِكُمْ وَأَنْ تَجْمَعُوا بَيْنَ الْأُخْتَيْنِ إِلَّا مَا قَدْ

سَلَفَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٢٣﴾